

TÄNAPÄEVA AMEERIKA MENUKIRJANIK

LAURIE BRETON

LAHKUMIS- HETK

Kinnisvara võib tappa

Proloog

Jumal tänatud, et oli oktoober.

Septembri lõpuni oli Bostonis olnud nii põrgulikult palav, et ta kartis kõnniteel ära sulada. Aga nüüd tundus parkimiskohta otsivale Kaye Winslow'le ilm peaaegu täiuslik. Päevad olid veel soojad, ööd mõnusalt jahedad, taevast suvisest sudust pääsenult erksinine ja kohati näha läbi puude rohelise lehestiku, mida ilmestasiid siin-seal punased ja kollavärvi laigud.

Kayel vedas. Ta märkas teisel pool tänavat vaba kohta. Ta pööras Dartmouthi juures liikluseeskirju rikkudes punase tule ajal vasakule ja lipsas nina eest läbi kullerautol, mille juht andis kõvasti signaali. Kaye tegi tiiru ümber jalakäijate saare ja sõitis nüüd vastupidisesse suunda, manööverdades auto kogenud liigutusega vabale kohale, tegemata välja sealsamas seisvast sildist, mis teatas, et need kohad on mõeldud vaid Back Bay elanikele.

Kaye seiskas mootori, kontrollis end tahavaatepeeglist ja nihkis esihambalt huulepulga maha. Heites hoolikalt triibutatud

LAHKUMISHETK

heledad juuksed seljale, võttis ta oma Gucci portfelli ja tõusis energiliselt BMW pehmelt nahkistmelt.

Maja jäi poole kvartali kaugusele. See oli tellistest uhke vana hoone, mis asus Bostoni kõige elegantsema tänava ääres. Commonwealthi avenüü oli linna säravaim juveel, lai, puudega ääristatud Vana Maailma stiilis puistee, mida läbis lopsakas roheline riba, mis tegi selle linna kitsaste ja autodega ülekoormatud tänavate seas ainulaadseks. See oli Bostoni üks mainekamaid elurajoone. Või nagu Kaye kolleegid armastasid korrutada – määrav on asukoht, asukoht ja veel kord asukoht.

Worthingtonide maja – „maja” oli selle kohta mõistagi vähe öeldud – ehitas 1886. aastal Gerald Worthington ja seda pärandati edasi mitmete sugupõlvete vältel. Kui valitsev patriarh pool aastat tagasi suri ja hakkasid liikuma kuuldused, et pärijad soovivad maja maha müüa ja raha omavahel ära jagada, oli Bostoni kinnisvaramaailm sellest kohe kinni haaranud. Iga maakler oleks hea meelega ohverdanud mõne ihuliikme, et seda maja endale müüki saada. Kui Worthingtonide pärijad olid valmis müüma, helistasid nad imekombel Kaye Winslow’le.

Selle maja müümine, mille hind oli 6,5 miljonit dollarit, näitaks maailmale, et Winslow & DeLucca suudab enda eest seista ka selliste suurte agentuuride kõrval nagu ERA, Goldwell Banker ja Century 21. See müük kinnistaks motiveeritud müüja ja õige ostja puhul Kaye mainet suure tegijana ja siis võiks ta viimaks ometi teha lõpu oma komejantlikule abielule Sam Winslow’ga.

Oma peatsele eksabikaasale mõeldes tekkisid Kaye suu ümber alati peenikesed jooned ja ta üritas näolihaseid lõdvestada. Kolmekümne kolme aastasena oli liiga vara näkku kortse saada. Aga Sam oskas teda närvi ajada ja tegi seda pidevalt. Nad olid olnud abielus kaks aastat, mille jooksul Kaye oli täitnud kõik

mehe soovid: käinud temaga vastuvõttudel, olnud suurepärase võõrustaja, täiuslik väike naine. Kaks aastat armastava kasuema teesklemist.

Age nüüd aitas. Samist polnud enam mingit kasu. Kaye oli saanud mehelt vajaliku üldsuse lugupidamise. Sami naisena oli teda aktsepteeritud ja seda oli ta soovinud terve elu. Ent ta oli endale nime teinud kinnisvaramaailma austatud liikmena ja meest polnud enam vaja. Oli aeg temast vabaneda. Uus algus, uus elu. Ja sinna ei kuulunud professor Sam Winslow oma hullu anorektikust tütreaga.

Kaye läks graniittrepist üles ja avas suured topeltuksed, astudes kaht korrust läbivasse fuajeesse. Messingist seinälühtrite ja majesteetliku keerdtrepiga fuajee, mis oli selle aastakäigu Back Bay majade puhul ebatavaline ja uhke, vaimustas teda endiselt. Praegu valgustas seda pärastlõunane päike, mis paistis sisse ukse kohal olevast poolkaarekujulisest antiiksest mosaiikaknast.

Kaye jalutas toast tuppa ja tõstis aknakatteid üles, nii et tema kontsablõbin kajas tühja maja parkettpõrandal. Ruumides oli kopitanud lõhn, mis tekkis alati neis kohtades, kus polnud mõnda aega elatud, nagu ei liiguks õhk ilma inimesteta üldse ringi. Kaye pani portfelli köögisaarele, avas selle ja võttis sealt salarelva, mis tal oli alati kaasas. Suts siia ja suts sinna ning kopitanud lõhna asemel võis tunda kerget vaniljearoomi. Ta oskas maju meeldivaks muuta, olles saanud vastavaid näpunäiteid oma õpetajalt Marty Scialt, kes oli ta oma tiiva alla võtnud ja õpetanud kõike, mida vaja kinnisvarast teada. Mõnede asjade, ka vaniljelõhna peale, oli Kaye ise tulnud.

Ta torkas pudelikese tagasi portfelli ja läks fuajeesse, et end veel kord peeglist üle vaadata. Elegantne kostüüm. *Korras*. Soeng. *Korras*. Meik. *Korras*. Kõik oli kombes. Uksekell helises ja Kaye

vaatas oma Rolexit. Pool kolm, nagu kokku lepitud. Täpsus andis talle lisapunkte. Ta manas näole ametliku naeratus ja avas ukse, et klienti tervitada.

Naeratus kustus, kui ta nägi ülemisel trepiastmel meest, kes oli torganud käed õhukese jaki taskutesse. *Raisk*, mõtles Kaye ärevalt, ja kõht tõmbus otsekohe krampi. *Oh raisk*. Ta oli arvanud, et on sellest mehest lahti saanud, et mees sai kätte selle, mida tahtis ja kadus. Kaye oli arvanud, et mees oli aru saanud, et neil pole teineteisele midagi öelda, et ta tegi vea ja püüab seda nüüd parandada.

Ilmselgelt polnud see nii. „Mida sa siin teed?” küsis Kaye.

„Tead ju küll, Kaye.” Mees naeratas. „Soojast kohast ei taha keegi loobuda.”

„Mida kuradit see tähendab?”

„See tähendab, et me peame sinuga rääkima.”

„Mul pole sulle midagi öelda. Kao siit. Mu klient peaks kohe tulema.”

„See ei võta kaua. Kas lased mu sisse või pean jõuga majja tungima?”

„Kui sa ära ei lähe, kutsun politsei.”

„Vaevalt küll. Nemad esitaksid liiga palju piinlikke küsimusi. Ja mulle piisab viiest minutist. Kui sa mind sisse ei lase, võin su olukorra üsna ebameeldivaks muuta. Võiksin su roosilise tuleviku ja üldse paljud asjad ära rikkuda.”

Kaye heitis pilgu mehe selja taha tühjale kõnniteele, püüdes välja nuputada, kuidas teda abijõudude saabumiseni ukstel kinni pidada. Aga klienti polnud näha. Nad olid kahekesi ja kui ta mehega rääkimast keeldub, hävitab too tema elu ilma süüme-piinadeta. Mees oli veelgi jultunum kui Kaye.

Jama missugune.

LAURIE BRETON

„Viis minutit,” nähvas Kaye. Kui mees tema hirmu tajub, ründab ta nagu metsloom. „Ja kui mu klient enne kohale jõuab, lähed sa minema. On selge?”

Mees muigas ülbelt ja Kaye oleks tahtnud teda näkku lüüa. „Ma teadsin, et sa mõistad mind,” tähendas mees.

Kaye lükkas ukse lahti ja tema külaline astus üle läve. Kaye sulges ukse, surus peopesad selle vastu ning hingas sügavalt, püüdes rahuneda. Kõik saab korda. Kui ta on ettevaatlik ja kasutab õigeid sõnu, suudab ta end kõigest välja keerutada. Ta oli ju ikkagi Kaye Winslow. Ta oskas inimesi veenda. See oligi tal aidanud nii kiiresti tõusta tühipaljast sekretärist lugupeetud kinnisvaraakleriks, kelle kätte sellised inimesed nagu Worthingtoni pärijad olid valmis oma vara usaldama. Kuni ta seda meeles peab, rahulikuks jääb ega astu valesamme, püsib tema hoolega rajatud väike maailm kenasti püsti.

Kaye lükkas lõua trotslikult ette, pöördus ja pani käed rinnale risti. Ta toetas selja tugevasti vastu ust ja ütles: „Ma kuulan. Lase tulla.”

Üks

Doug Policzki hilines.

Commonwealthi avenüül, kus majad maksid seitsmekohalisi summasid, oli mitme politseiauto ilmumine naabrid välja ajanud. Nad seisisid väikestes rühmades ja vestlesid vaikselt, heites maja poole närvilisi pilke. Üks kohalik telejaam oli ka juba uudist kuulnud. Kui see oleks olnud Dorchester, kus iga päev mõni laps tänaval maha lasti – mustanahaline mõistagi –, poleks ajakirjandus sõrmeotsagi liigutanud. Mõrv Dorchesteris polnud uudis. Aga mõrva sellises jõukate valgete villas peeti loomulikult eetriaja vääriliseks. Policzki tundis ära kauni punapäise reporteri, kes heleroosa puudritoosi peeglist oma meiki kontrollis, enne kui kaamera tööle hakkas. Naine vaatas tema poole ja silmitses teda pisut kauem kui vaja, otsustas siis, et Policzki pole oluline isik, ning pöördus tagasi puudritoosi poole.

Maja oli võimas kivikoletis, milliseid jõukad inimesed enne sajandivahetust olid ehitanud kaitseks lihtrahva masside eest. Policzki seisatas ja vaatas seda hetke, näidates siis töötõendit

politseinikule, kelle ülesandeks oli peletada eemale kõik, kes ei teadnud salasõna. „Policzki,” ütles mees. „Mõrvarühm.”

Politseinik andis käega märku edasi minna. Policzki astus üle sündmuspaika piirava kollase lindi ja lippas kergel sammul trepist üles.

Laiade topeltuste juures heitis järgmine politseinik erilist huvi tundmata pilgu tema töötõendile ja noogutas napilt. Policzki avas ukse ja astus majja. Massiivne lühter heitis säravat valgust tohutule fuajeele. Messingist seinalühtrid valgustasid kõige uhkemat treppi, mida ta eales näinud oli. Enamikus selle ajastu Bostoni majades olid kitsad trepid, millel isegi kõige kõhnematel inimestel oli raske liikuda. Selle maja ehitaja oli normist kõrvale kaldunud ja loonud laia, kauni spiraali, mis rippus justnagu õhus.

Toad olid tühjad. Policzki kuulis maja tagaosast häältekõminat, hakkas selle suunas minema ja libistas samal ajal pilgu üle sündmuspaiگا: köögipõrandal lebas laip, üks käsi ettesirutatud, peopesa ülespoole pööratud, nagu halastust paludes; kriminalist vilistas mingit viisijuppi, otsides samal ajal sõrmejälgi laial graniidist tööpinnal lebavalt portfelligi; kõhukas keskealine mees Ralph Lauren'i ülikonnas istus omaette kokkupandavas kangastoolis, pühkides kiilast pealage lumivalge linase taskurätikuga.

Laiba kõrval põlvitas kaks naist, uurides seda koronerile omase ükskõiksusega. Kui Policzki lähemale jõudis, tähendas Lorna Abrams pilku tõstmata: „Sul oli viimane aeg kohale jõuda.”

Policzki kükitas laiba kõrvale ja uuris huviga surnud mehe meelegahal olevat kuuliauku. Vereleik mehe pea all oli hakanud kivitõrandal hüübima. „Ära turtsu,” ütles Policzki oma paarilisele. „Meie sõber on juba surnud.”

Koroneri hirvesilmne abi Neena Bhatti heitis talle lõbustatud pilgu ja tegi kangelasliku, ent edutu katse muiet maha suruda. „Tere, Doug,” lausus ta.